

Salkım Söğüt

Aylık Edebiyat Dergisi

ISSN: 3023-8757

Yıl: 3

Sayı: 25 - Ağustos/2025

**Gülmeleri mi güzelleştiriyor bu çocukları
yoksa güzellikleri mi gülmeyi?**

Lütfi BİLİR

Fotoğraf : Yasin MORTAŞ

Tayyib ATMACA ● Lütfi BİLİR ● Ali BÜYÜKÇAPAR ● Tezay TEZCAN AKKURT

Tuğba TEZCAN AKKURT ● Hanifi YILMAZ ● Zekeriya ÇAKABEY ● Maşide AYDOĞAN DİNÇER

Meryem YARDIMCI KÜÇÜK ● Gülşen KIRMACI ● Resul BAYRAKTAR

Gülçin Yağmur AKBULUT ● Mustafa ALYAZ ● Veysel Eren TÜRK ● Dilek EKER ÖZYURT

Hızır İrfan ÖNDER ● Faik KUMRU ● Dr. Osman AKÇAY ● Mevlüt KILINÇ

Orhan Safi KÜREK ● Taylan ÇAM ● Enver ÇAPAR / Ali AVGIN

Salkım Söğüt
Edebiyat Dergisi

Kahramanmaraş
Edebiyat ve Sanat
Derneği adına
sahibi ve

Yayın Yönetmeni
Ali AVGIN

Yayın Kurulu
Lütfi BİLİR
Ali AVGIN
Zekeriya ÇAKABEY
Tezay TEZCAN AKKURT
Tuğba TEZCAN AKKURT

Kapak Fotoğrafi
Yasin MORTAŞ

Dergi Tasarım-Uygulama
Mehmet Sait AVGIN

İletişim
05322818584
www.mesder.org.tr
mesder4646@gmail.com

Adres
Tavşantepe Mahallesi
Esentepe Konutları Bitişiği
Onikişubat/Kahramanmaraş

ISSN: 3023-8757

Yıl: 3 Sayı: 25
Ağustos 2025

Dergide yer verilen yazı
ve fotoğrafların hukuki
sorumluluğu ürün
sahibine aittir.

❖ SALKIM SÖĞÜT 2025/AĞUSTOS -25. SAYI TAKDİMİ ❖

Edebiyat, yalnızca kelimelerden ibaret bir yapı değil, aynı zamanda ruhun aynasıdır. İnsanın iç dünyasını, toplumsal sancılarını, aşklarını, hüznlerini ve umutlarını dillendiren en sahici dildir. Bu anlayışla, Salkım Söğüt sayfalarında sadece biçimsel mükemmeliyeti değil, derinliği, özgünlüğü ve düşündürmeyi hedefleyen eserlere de yer veriyoruz. Şiirlerimizle gönül tellerine dokunmayı, denemelerimizle zihinleri kışkırtmayı, öykülerimizle ise hayatın gizli kalmış dehlizlerine ışık tutmayı arzuluyoruz. Amacımız, kadimden günümüze uzanan edebi mirasımızı yaşatmak, yeni seslere kulak vermek ve okur ile yazar arasında köprüler kurmaktır.

Bu sayımızda da genç kalemlerin heyecanını, tecrübeli ustaların olgunluğunu bir arada bulacaksınız. Her bir yazı, her bir dize, bir alın terinin, bir düşün gayretinin, bir kalp çarpıntısının ürünüdür. Edebiyatın, hayatı daha anlamlı kılan, insana kendini ve dünyayı anlama imkânı sunan yegâne kılavuz olduğuna inanarak, sizleri bu edebi şölene davet ediyoruz.

Salkım Söğüt bahçesinde edebiyatın bereketli topraklarında yeni tohumlar ekmek, yeni filizler büyütmek dileğiyle...

Ali AVGIN

(MESDER)

Kahramanmaraş Edebiyat ve Sanat Derneği
Başkanı

MESDER & MADO GELENEKSEL ÜLKE GENELİ 2. Hikâye Yazma Yarışması

SON BAŞVURU 12 AĞUSTOS 2025 SALI

BAŞVURU ADRESİ VE YARIŞMA ŞARTNAMESİ İÇİN
www.mesder.org.tr

KONU: SERBEST

KATILIM ŞARTI: 18 YAŞ ÜZERİ

SEÇİCİ KURUL

- Prof. Dr. Kemal TİMUR
- Prof. Dr. Selim SOMUNCU
- Doç. Dr. Sadi GEDİK
- Eğt. Yaz. Ramazan AVCI

MADO
GERÇEK LEZZETLER

KELİMELER ÇİÇEK AÇSIN DİLİNDE

yüreğimiz titremiyor kalbimizde maraz mı var
sancımızı dindirmiyor geceler
gözyaşımız kan renginde
yüzümüze akıyor
görmüyor musun

nerede düşün
rüyaların yorumsuz
tutsak olmuş hayallerin
bir fotoğraf karesine yansıyor
sense her gün sancıların saçlarını tarıyorsun

yokluğunda çıldırmanın kapısında bekliyorum
sen bir türkü yakıp ısıniyorsun
gözlerinde kara bulut
şimşek çakar uzaktan
ıslanır içim

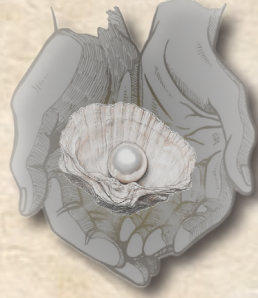
kendinde yoksan
bana uzak yerdeysen
asumana sal sesini
kelimeler çiçek açsın dilinde
bahar gelsin çiçek açsın çırpınsın can kafesinde

KUM TANESİ

Kum tanesiyim
sıcak denizlerin sahile taşıdığı.
Çocukların çıplak ayak
ellerinde kova, kürek
evler, kuleler yaptığı.

Kum tanesiyim
uçsuz bucaksız çölde
rüzgârlara yakaran
bir vahaya sevdalı.

Ve bir kum tanesiyim
sancılı kalbinde incinin.

SES KIRINTILARI

Gölgeler kuşatıyor tenhaları
Güneş lekeleri omuzumda
İzlerini arar dururum Gülcanımın
O sokak senin bu sokak benim
Seslerin asılı kalmış bir yerlerde
Ararım belki bulurum diye

Avazların girdabındayım
Hoyrat naralar Gulyabani sesleri
Mikail'in elinde sur
Anlamıyorum sözler esrük
Ellerim narçiçeklerine takılı
Güneş ha battı ha batacak

Gün bitti akşam oldu
Cem' in kadehleri ellerde
Mekanlar Leyla'ya emanet
Ne yapsam nereye gitsem
Sürmeli melekleri getiriyor düşler.

HER ŞEYİN HAYIRLISINI DİLEMEK

Yunan mitolojisinde geçen bir hikâyede anlatıldığına göre, eğlence ve sanat tanrısı Dionysos bir gün, Frigya Kralı Midas'a kendisinden bir dilek dilerse o dileğini gerçekleştireceğini söyler. Zenginliğe ve lükse düşkünlüyle ün salmış olan Kral Midas, tanrının bu teklifi karşısında çok heyecanlanarak ve hiç düşünmeden “Dokunduğum her şey altın olsun!” der. Dionysos Midas'a dileğinin en kısa zamanda gerçekleşeceğini söyler. Kral o gün, akşam yemeğini yemek için iştahla masaya oturduğunda, dokunduğu ekmek, yemekler, meyveler, masa ve sandalyeler birer birer altına dönüşür. Her ne kadar daha da zengin olacağı ihtimalinin verdiği sevinçle dileğinin gerçekleşeceği anı sabırsızlıkla beklemişse de, çok acıkmış olan karnını doyuramamış olmak ve çok sevdiği yiyeceklerden mahrum kalmış olmak onu bir hayli üzer. Daha sonra uyumak için yatağına gittiğinde yumuşak ve rahat olan yatağı, yastığı, yorganı da altına dönüşür ve haliyle o sert yatakta uykusuz ve huzursuz bir gece geçirir. Sabah kalktığında da sevdiği her şeyin altına dönüştüğünü görür. Bu durum iyice canını sıkmaya başlar. Büyük bir pişmanlık duygusuyla tanrı Dionysos'un yanına gider. “Ben çok pişmanım! Dünden beri aç, uykusuz, yorgun ve perişanım! Dileğimin en kısa zamanda bozulmasını diliyorum!” diyerek tanrıya adeta yalvarır. Dionysos Midas'ın çok üzgün olduğunu görünce “Tamam!” der. “Dileğinin bozulması için Paktolos Irmağı'nda yıkanmalısın.” Ne tesadüftür ki böyle bir dilek dileme-

den önce Kral Midas tam da Paktolos Irmağı'nın bulunduğu krallığı fethedip o toprakları da elde etme niyetindedir. Ancak içinde bulunduğu çaresizlikten kurtulmak uğruna gururu, kibiri bir yana bırakıp Paktolos Irmağı'nda yıkanabilmek için o krallıktan izin ister. Nihayet izin çıkar, Midas nehirde yıkanır, dilek bozulur. Ancak garip bir şekilde yıkandığı su ve topraklar altına dönüşür ve o krallığın zenginliğine zenginlik katar. Midas'ı ekmeginden, suyundan, rahat yatağından eden bu dilek, ona belki de hayatının en önemli dersini vermiştir.

Hepimiz bazen tıpkı Kral Midas gibi hiç düşünmeden ve sonuçlarının bizi pişman edeceğini bilmeden, anlık hevesler ve hırslar uğruna dilekler diler, dualar ederiz. Zevkler söz konusu olduğunda akıl devre dışı mı kalır bilinmez ancak şu bir gerçek ki aklın rehberliğinde alınmayan her kararın sonu hüsrandır. Biz tanrı Dionysos'u tanımayız ama “Semi” sıfatının tüm evreni kuşatmasıyla, sadece dil ile söylediklerimizi değil, kalbimizden geçen duaları da duyabilen Yüce Allah'a inanırız. Bu yüzden de bir dilek dilemeden ve hayatımızla ilgili önemli kararlar alırken acele etmeden, tüm yönleriyle düşünmeliyiz. Bugün bize çok doğruymuş gibi görünen gerçekler, yarın çok farklı sonuçlar doğurabilir ve maalesef son pişmanlık fayda vermez. Paktolos Irmağı'na gidip dilek bozmak gibi bir lüksümüz de olmadığına göre, dualarımıza daima “Hakkımda hayırlı ise...” diye başlamalıyız.

MAVİ DÜŞLER

Turunç kokulu akşamların büyüüyle,
Başka bir makamda çalardı ezgimiz.
Heybemiz biraz hüzün biraz sevinçle dolardı.
Rüzgâr şefkatli nefesini üfleyince üstümüze,
Dinerdi bütün öfkemiz...
Dalgaların kalemiyle yazdığımız,
Mavi düşlerimizi getirebilsek geri.
Gökyüzü denize serenat yaparken,
Kabul olur belki dileklerimiz...

AMAN DOKTOR

Hani elin kolun bağlanır ya
Hiçbir şey yapamazsın
Acz içinde çaresizliği yaşarsın
Kabullenmenin derin sessizliği sarar
Titreyen kalbinle sızlanır kalırsın

Bir umut ararsın mucize gibi
Bir melek bir doktor gibi
Bir saba rüzgârı eser uzaktan
Bir nakarat takılır ağlamaklı dudaktan
"Aman doktor canım gülüm doktor
derdime bir çare
Çaresiz dertlere düştüm doktor bana
bir çare"
Parelenmiş bir kalple iliklerine kadar
titrersin
Şu aczin penceresinden öylece seyre-
dersin

Karanlık ummanlara dalar gözlerim
Üzgün damlalar sızar yanaklarımdan
Bir haber mi var ötelerin ötesinden
Elbette gelecek gelmekte olan beklersin
çaresiz
Sadece zamanı belirsiz mekânı belirsiz
Bir musalla var ilerde
Son konuklarını bekler derin ve sessiz

Doktorlar gelir hastalar tek tek gözlem-
lenir
Bir saba rüzgârı eser yine uzaktan
Umudun bam telinden seslenir

"Aman doktor canım gülüm doktor
Canandan bir ümit yok mu
Kurtar bizi hastane köşelerinden
Şu çaresiz dertlere bir derman yok mu"
Bir umutla dinlerim zaten kalbim der-
beder
Çare yoksa ne yapsın ne yapsın buna
kader

Ne zaman bir saba şarkı dinlesem
Hüseyinî ağıtlar gelir ardından
Ne kadar aczimi sorgulasam da
Âhlarım arşa varır bağrımdan
Merhemi yok şu yaralı kalbimin
Umutlanır beklerim ta fecre kadar
Geceme yoldaş olur ölümcül koridorlar

Saba ezanları okunur minarelerden
Beyaz gömlekli doktor bir çare bul ne
olur
Mahzun gözlerle gözlerine bakarım
Çaresiz o türküyü tekrar yakarım
"Aman doktor canım gülüm doktor
Kaç gün oldu canan niye uyanmaz
Kalbim çok ağlıyor bu hâle dayanmaz
Yoksa bu sessizlik ölüm mü doktor
Sırası gelen benim gülüm mü doktor"
Bir teselli ararım tekrar eder dinlerim
Hâlâ bir umudum var kaybetmem onu
beklerim
Hâlâ bir umudum var kaybetmem onu
beklerim

KÜLTÜR PAZARA DÜŞMÜŞSE

Adamın hasıymış bu söylediği dağlar gibi
Her taraf insan dolar yediveren bağlar gibi
Ne gelen var ne giden adam bile yok ortada
Dağ fare mi doğurdu olmayan su çağlar gibi

“Çok kalabalık bir yer. Üstelik insanlar kültürlü, kitap okumayı çok seviyor.

Ve hatta öğrenci sayısı alabildiğine çok.” diye pazarlanmıştı bu şehir. Ve devrede olan insanın, sözü geçen; geçer akçe bir insan olduğu vurgulanmıştı. O yüzden yayınevleri davet edilmiş ve belli bir para istenmişti.

Gün gelmiş belli firmalar da katılmıştı. Çok kalabalık olmasa da bu yerleşim yerinin kapasitesine göre normaldi. Ama normal olmayan fuar günlerinin ortasına gelinmiş olmasına rağmen okuyucu kitlesinin ve öğrencilerin gelmeyişi idi. Üstelik dağ gibi laflar eden ve mücadelesi karşısında belli bir çıkar sağlayan, o adamın hasının piyasada görünmeyişi idi. Bu işi organize eden arkadaşım dağ gibi laflar etmesi ve belli bir çıkar karşısında “ben şöyle yaparım” diyen adam görünümlü adamın ortalıkta olmayışı fiyaskodan başka bir şey değildi.

Geriye yaslandı, çayından bir yudum alarak bir sigara yaktı ve;” sonunda ne yazmalıyım” diye düşündü “kültür pazara düşmüşse ünlem” dedi sessizce.

ŞAŞAALI BİR HAYATIN SESSİZ VEDASI

Hayatının en gösterişli zamanlarıydı. Sabah tıraşını olmuş, aynaya bakarken yüzünde alışılmışın dışında bir sükûnet vardı. Takım elbiselerini giydi, kravatını itinayla bağladı. Eşiyle mutfakta kahvaltı ederken gülüşmeler yükseldi, kısa ama neşeli bir an daha eklediler yılların yorgunluğuna. O an, her şey olması gerektiği gibiydi; her sabah gibi...

Kapıya çıktığında şoförü hazır bekliyordu. Aracının kapısını açtı, makam koltuğuna yerleşti. Telefonu hiç susmuyordu. Sekreterler arıyor, toplantılar, protokoller, ziyaretler daha masasına oturmadan önüne seriliyordu. Yine de gözleri başka yerdeydi, aklı daha da uzakta... Şehir büyüktü, yoğun ve karmaşa doluydu ama onun içinde yalnızca küçücük bir köy vardı. Çocukluğunun geçtiği, dağlarının başını duman almış, baharında çiğdemler patlayan o köy...

"Ah..." diye geçirdi içinden. "Şu bürokrasi..."

Köyünü, babasını, yıllar önce yitirdiği annesini özliyordu. Annesi öldüğünde küçüktü, hatıraları hep eksik kalmıştı. Ama hatırladığı ne varsa, hepsinde bir sıcaklık, bir safiyet vardı.

Şimdi tam da bahar mevsimiydi. Köyde çiğdemler açmıştır, mor ve sarı karışıp toprağın rengini değiştiriyordur. Rüzgâr dağlardan hafifçe esiyor, Karabaş bahçede miskin miskin yatıyordur. Keçi yavruları sabah güneşiyle sekiyordur mutlulukla. Babası sabah namazından sonra abdest tazelemiş, değirmenin önünde durmuş, kilidi "Bismillah" diyerek açmıştır belki. İçeriden gelen taze un kokusu genzi yakar gibi olur, tatlı tatlı. Babası da un gibi kokardı zaten. Temiz, sade, hakiki...

Derin bir iç geçirdi. O an tüm bu özlemle iş yerine geldi. Şoförü arabadan inmesine yardım etti. Merdivenleri çıkarken sekreterleri elinde defterle yanına yanaştı. Günü anlattı, toplantıları sıraladı. Her şey her zamanki gibi hızlıydı. Koşturmacanın içinden sıyrılmadan masasının başına geçti. Telefonlar çalıyor, odanın içi insan sesleriyle doluyordu. Tam önünde bir zarf vardı. Beyaz, sade, dikkat çekmeyen bir zarf. Ama içi öyle miydi?

Sekreterleri zarfı açtı. Sessizce okumaya baş-

ladı. Cümle ilerledikçe sesi titredi, gözleri karardı. Sustu. Birkaç satır yetmişti. Bir görev, bir hayat, bir makam... bir imzayla son bulmuştu.

Dünya döndü, oda daraldı. İçinde bir şey kırıldı. Öylece kalakaldı.

Ceketini aldı, hızla çıktı odadan. Arkasını döndü, bir kez baktı geriye. Her sabah girip çıktığı o şatafatlı oda, şimdi bomboş gibiydi. Zenginliği, hareketi, kudreti içinde barındıran masa, artık başka birine devrolmuştu. Kimseye bir şey demedi. "Alın, başınıza çalın," diye geçirdi içinden. Sonra sustu. Hep sustu. Her şeyi içine attı. Hiçbir şey anlatmadı. Anlatamadı.

Oysa o gün, içindeki en büyük istek yalnızca bir şeydi: Köyüne dönmek. Babasının yanına. Annesinin mezarına. Çocukluğuna, toprağa, sessizliğe dönmek. Ama hastaydı. Doktoru, "Önemli bir ameliyat geçirmelisin, yoksa gidemezsin," diyordu. Kalbi sıkışıyordu. Sığamıyordu bu koca şehre, bu insan kalabalığına, bu dört duvar arasına. Kaçmak istiyordu. Kurtulmak. Nefes almak.

Ameliyat oldu. Ama bir türlü toparlanamadı. "Yarın gideriz," dediler. "Haftaya toparlarsın," dediler. Haftalar geçti. Bahar geçti. Çiğdemler soldu. Gidemediler. Götüremediler.

Bir sabah yalvardı:

"Ne olur... beni köyüme götürün..."

Zayıftı. Tanınmaz hâle gelmişti. Kimselere görünmek istemedi. Çocukluğunun geçtiği sokaklardan sessizce yürüdü. Gençliğinin izlerini sürdü yavaşa. Annesinin mezarı başına oturdu. Saatlerce. Konuşmadı. Sadece sustu. Gözyaşları toprağa karıştı.

Hastane odasında son perde yavaşa kapanırken, eşi pencereyi araladı. İçeriye tatlı bir bahar serinliği doldu. Gözlerini kapadı. Sanki uzaktan bir un kokusu geldi burnuna... Belki de sadece hayaldi. Belki de babası o sırada yine değirmenin kilidini açıyordu.

Ve o, kimseye vedalaşmadan, yalnızca kalbinden veda ederek, sessizce göçüp gitti bu dünyadan.

Geride yalnızca suskun bir hayat, söyleyemediği sözler ve özlemle sarılı bir zarf kaldı.

ÖRSELENMİŞ BAŞLANGIÇLARIN BAVULU

Gizlenen yangınlar topladım
Sessizliğin taş ocaklarından
Terliyor yüreğim bu yangından
Sabah ile karanlık arasında bir yerde
Çıplak bir zamanın eşğine oturup
Yazgıma saydam kaftanlar biçerken
Acılar elbet geri döner
Gider döne döne gelir

Taşlar çatlıyor
Bir taş daha çatlıyor ateşinden
Aralanmış kapılar arafta
Anahtar deliğinden esen rüzgârın türküsü
kızgın demirin dokunuşunda
Kader kadim bir nefes gibi
Fersah fersah ötelere
Vuslatında küle döndüğünü bilmeden
Suyunu ısıtır gözlerim
Korkunun ve arzunun avuçlarında

Yonttum yazgımı
Kızıl kanlı bakışlarının girdabında gömülürken
Taşta uyudum taşta kurutuldum
Derin sarsıntılar geçti kentimden

Körpe ellerde
Yüreği mahşerin ne derin
Terazide darası alınmazmış
Darını daraya asanların
Ölümün kan akçesi düşerken satırlara
Kanımda son ateş
Kervanlar tüm yükünü çözerken kalbimin üstünde
Uzun bir hasretten sonra
Mendile sığmıyor
Örselenmiş başlangıçların bavulu

KORKUYORUM

İkna edemiyorum kendimi
Yenemiyorum fobimi
Toplasam da arada bir cesaretimi
Her seferinde nefessiz kalıyorum
Korkuyorum

Çocukluğum geçse de dağda bayırda
Nerde bir böcek görsem kaçıyorum çığlık çığlığa
Sanki beni mi yiyor ne oluyor ki bana?
Karşıma çıkınca sirenler çalıyor ruhumda
Korku çemberinden çıkamıyorum

Evin içi, yol kenarı, orman alanı
Geliyor gözümün önüne korku fragmanı
Kalbim ürperiyor, ruhum çekiliyor
Titriyorum yeni doğmuş kuzular gibi
Ayaklarımın üzerinde duramıyorum

Hele ummadık yerden çıkınca karşıma
Yerimden sıçrayıp basıyorum yaygarayı ortalığa
Bir de adım adım yaklaşınca bana
Duvarları yıkıyorum o anda
Kurdun kuşun yemi gibi kalamıyorum orada

Biliyorum onlar da bizim gibi canlar
Doğanın dengesini sağlayanlar
Kabullenebilsem keşke çirkinliklerindeki güzelliği
Beceremedim işte bir türlü sevebilmeyi
Ne hamam böceğini ne ağustos böceğini

Yok ettiğimi düşünsem bile
Görüyorum kâbusları günlerce
Dönüp duruyor beynimde bir ses
Ya akrabaları kan davası güderse!
Korkuyorum

DİLİMİN PARMAKLIKLARI

Unutulmuş bir sızıyım,
kelimelerin kıyısında.

Duvar da iki gölge, suskunluğa boy vermiş.
Her şeyin altında bir tavan var,
ve ben hep yukarı düşünüyorum.

Alnımda eğreti duran sabah,
çayı şekersiz içtik yine.
Bir yudum acı, içimde ayaklanan.
Bunu bir yazar yazmıştı,
ya da yazmamıştı, belki.

Unutulmuş bir harf gibi,
sözcüklerin bileğinden sıyrıldım.
Düşen heceler kuşlara yem olurken,

ufku içime çektim ama
cümleler bıçak, kanayan parmaklarımda.

Suçluyum yine,
yazar yazmaz.

Tutuklayın beni,
dilimin özgürlük kafesinde.

YANKISIZ MASALLAR

Mamafih
ardınca ne çok akıttım kendimi sulara
çarpsam da çıkarsam da nafile
cam kesiği gidişin
gökyüzü uğultusu gibi hala aklımda

Başı derde düştü
bütün onulmaz acılarımın
taşı ağlattım nehirleri susattım
dağlara vuran
pastel rengi soluğumla

Yanmaya durdu rüzgâr
kelebeğin kanadında
saçaklandı güneşe aşına nağmeler
nağmesi kopuk saatlerde
devşirme anılarla cebelleşti
yalpalayan kanadı kırık feryatlar

Çemberleme bir zamanda eriyor
haziran sonrası çılgınlıklar
ürpertili marazı kaldı eşimimde
bir kapı aralığı
yazısı kırık yankısız masallar

SÖZÜN YETMEDİĞİ YER!

SESSİZLİĞİN İÇİNDEN BİR ANNE

“Bazı sevgiler hiçbir zaman ‘seni seviyorum’ diyemez. Çünkü o cümle geldiğinde, her şey çoktan geçmiştir.”

Evde bir masa vardı. Onu birlikte kurmuştuk. Her ayağını tek tek vidalamıştık, bir bacağı eğri kalmıştı.

Sen o eğriliği sevmiştin. Ben düzeltmeye çalışmışım. İşte aramızdaki ilk çatlak buydu. Sen kusurlara katlanırdın, ben onlardan utanırdım.

İki çocuğumuz oldu. Kız, gözlemini benden almıştı, suskunluğunu da. Oğlan, yüzünü senden almıştı ama bir tür erken yorgunluk taşırdı; belki senin iç sesini devralmıştı.

Ben onları severdim. Ama dilimden düşmezdi hep aynı cümle:

“Çorbanız soğumadan yiyin.”

Sevgi, bazen sadece sofrayı toplayan kadında gizlidir. Sen severdin ama sessizce. Bir çocuğun saçına dokunur gibi; kısa, dikkatli, geri çekilen.

Ayrılığımız bir kavgayla olmadı.

Bir gün evin içinden biri eksildi, sonra sesler azaldı. Ben hâlâ çamaşırları iki çocuğun arasına bölüştürüyordum, sen artık çamaşır asılmayan bir şehirde yaşıyordun.

İki çocuk, bir salonda oturuyordu. Birisi “babam ne zaman gelecek?” dedi.

Ben yanıt veremedim.

Çünkü doğru cümle şu olurdu: “Geldiği hâlde artık duymuyorsun.”

Sevgi dili eksiktir. “Seni seviyorum” derken aslında ne kastederiz?

Bazen şu: “Beni terk etme.”

Bazen: “Burada kal, ama sus.”

Ve bazen: “Artık geç oldu, ama duymak istiyorum.”

Sen hiç demedin. Ben çok dedim ama senin anlayacağın zamandan sonra. Çocuklar büyürken bir dil seçtiler kendilerine. Oğlum cümlelerle duvar ördü.

Kızım sorularla susturdu bizi:

“Neden birlikte değilsiniz?”

Ona “büyüyünce anlarsın” dedik.

Yani; “Anlatamayız, çünkü biz de anlamadık.”

Bir gün oğlum elime bir çizim

verdi:

Üç kişi çizmişti, dördüncü eksikti.

“Bu kim?” dedim.

“Baba...” dedi.

Ama ne göz vardı çizimde, ne ağız. Sadece bir varlığın boşluğu-
du bu. Bazı insanlar, sadece yok-
luklarıyla kalır.

Şimdi düşünüyorum... Eğer o ilk
gün “Seni seviyorum” demeseydik,
belki bir cümleyi tüketmeden daha
uzun sürerdi. Çünkü bazı kelime-
ler, söylendiğinde bitecek kadar kı-
rılmalıdır. Ve bazı sevgiler, yalnızca
çocukların gözlerinde sessizce sü-
rer.

“Dil bazı şeyleri anlatamaz. Ama
iki çocuğun bakışları, her şeyi fısıl-
dar: kim neyi eksik bıraktı?”

SESSİZLİĞİN İÇİNDEN BİR BABA

“Gitmek bir eylem değildir. Ba-
zen sadece kalmamak olur.”

Kapıyı çekerken arkamdan bir
ses duymadım. Belki duymayı bek-
ledim. Bir çığlık, bir cümle, hatta
sadece bir itiraz. Ama yoktu. Ya da
o kadar sessizdi ki, ben duyama-
dım. Ve bu da bir cevap oldu.

Bir kadını sevdim. Ama onu nasıl
seveceğimi hiç öğrenmedim. Ba-
bam bana “nasılsın?” demedi, ben
de oğluma diyemedim. Dil böylece
bir yerden kırıldı. Bir suskunluk,
kuşaktan kuşağa miras kaldı. Sa-
dece göz göze gelerek aktarılan bir
eksiklik.

Çocuklarım vardı. Ama onlarla
yalnızken hep biraz tedirgindim.
Onlara dokunurken elim fazla ağır
kaçacak diye, bir şey sorarlarsa
yanlış cevap vereceğim diye...

Oğlum sessizdi. Kendi dünyasın-
da. Kızım gözlerimin içini okurdu,
kaçardım. Bir keresinde resim çiz-
diler. Ben yoktum. Belki de hiç ol-
mamıştım.

Sevgilim, onu o kelimeyle hiç ça-
ğırmadım. Çünkü “sevgili” demek
cesaret ister. Ben sadece eşyaları
tamir ettim, musluğu değiştirdim,
gece uyanınca üzerini örttüm. Ama
bazı sevgiler kendini kelimeye dök-
mezse, karşıdaki de fark etmez.

Bir gün bana “hiçbir şey demi-
yorsun” dedi.

Haklıydı. Çünkü “seni seviyo-
rum” demek için önce kendini
sevmek gerekiyor. Ben kendimden
hep kaçtım. O yüzden herkesten
uzaklaştım.

Çocuklar artık büyüdü. Ben bir
başka şehirdeyim. Fotoğraflarına
bakamıyorum, çünkü gözlerimden
konuşuyorlar.

“Sen neredeydin baba?”

Ben de bilmiyorum.

Bir keresinde mektup yazmaya
çalıştım. “Özür dilerim” yazdım,
sonra sildim. Çünkü çocuklar özrü
değil, varlığı hatırlar.

Beni hâlâ bir baba sanıyorlar mı?
Bilmiyorum. Ama geceleri rüyam-
da masaya oturuyorum. Eğri ba-
cağı hâlâ orada. Sen karşıma geçi-
yorsun. Hiç konuşmuyoruz. Sadece
çorba soğumadan yeniyor. Sanki o
soğumayan çorba her şeyi düzelter-
cekmiş gibi.

“Bazı adamlar evden gitmez.
Kendilerinden giderler. Ve geriye
sadece gölgeleri kalır.”

MARAŞ'IM

Ah koca şehir Maraş'ım kahramansın kadimsin
Sokak lambaların gökteki yıldızlar gibi ıslıl ıslıl
Derelerin, çayların gece sessizliğinde şırıl şırıl
Nice edeler görürüm nurlu sineleri pırıl pırıl
Ah nur şehri Maraş'ım kahramansın kadimsin.

Oğuzların yirmi dört boylarından tüllenerek boylandın
Kahraman beylerin ve manevi üstadlarla soylandın.
Avşar, Bayat, Beydili soylarından asalet bulursun
En son Dulkadiroğlu beyliğinde suhûlet bulursun
Ah sürur şehri Maraş'ım kahramansın kadimsin.

Rıdvan hocaların, Malik Ejderlerin vardı; imanları aşkındı
Evliya efendiler, Millîş Nurilerin vardı; yürekleri savaştı
Düşmanların çeşit çeşit kalleşti, Ermeni'si Fransız'ı taşkındı
Ummadıkları bir anda Sütçü İmam'ın kurşunlarına şaşkındı
Ah şuur şehri Maraş'ım kahramansın kadimsin.

Ey tarihi şehir Maraş'ım hanlarında saklı sırlar
Hamamlarında tellaklar, kale burçlarında asırlar
Erenlerin türbelerinde ashab-ı kehf misali yatırlar
Taş konaklarında zamanın ruhunu okuyan satırlar
Ah eser şehri Maraş'ım kahramansın kadimsin.

Ey şehri naif zülûflerinden ııman yeller esiyor
Âşıkların semalarına bakarak beyitler kesiyor
Hikâyeler, romanlar şiir ikliminde kesiyor
Yeni Karakoçlar, Kısakürekler sevginle yetişiyor
Ah şiir şehri Maraş'ım kahramansın kadimsin.

Ulu camii, Taş medrese, kapalı çarşı ve tarihi konaklar
Eshab-ı kehf, Malik Ejder, Ükkaşe hazretleri manevi yâr
Ali kayasında, seyir tepesinde gözler şehre doyar
Doğasıyla, iklimiyle, tarihiyle ne de güzel diyar
Ah seyir şehri Maraş'ım kahramansın kadimsin.

Uludaz tepesinde uğur böceklerin uçar
Yeşilgözde havalar bahar, ardıc suyunda hayat var
Tekir ve Döngel mağaraları gizemli kuytular,
Savruk mağarası ne hazine, yaylalarında rahat var
Ah rüzgâr şehri Maraş'ım kahramansın kadimsin.

Başkonuş'tan Yavşan'a serin yaylaların var
Çokran ve Galgamaç gibi şelalelerin nevbahar
Kaplıcaların, Ilıcaların, içmelerin şifa saklar
Allah'ın izniyle içenin, çimenin dertlerini paklar
Aksu, Ceyhan nehirlerin gürül gürül akar
Ah nehir şehri Maraş'ım kahramansın kadimsin.

Kabarcık üzümünden pekmezin kışları ısıtır
Cevizinin yanında tarhana fırık çok yakışır
İçli köfte, paça ve yanyana gurmeleri şaşırtır
Tatlı ve Dondurmalarınsa mutfagını yansıtır
Ah biber şehri Maraş'ım kahramansın kadimsin.

On kıtada anlatamam seni, kıtalar sonsuza yürür.
Her yanın hürriyet, semaların ay yıldız görünür.
Yedi kıtada namin duyulur, şanlı destanın köpürür
İstiklal madalyalı tek şehir, senin genlerin özgür
Zaferlerin gökleri bürür, şiirlerin çok rağbet görür
Ah zafer şehri Maraş'ım kahramansın kadimsin.

DÜŞLERİM

Düşlerim kanıyor,
Parmaklarım hayallerimi tutmaya yetmiyor,
Umutlar avuçlarımdan kayıp gidiyor...

Bir çocuğa kıyıldığında ruhum figan ediyor...
Dilim hakkı, adaleti soruyor.
Ormanlar yanıyor,
Hayvanlar ölüyor,
Kadınlar, çocuklar öldürülüyor,
Hâlâ her şey bir film gibi izleniyor...

Başım bir ağacın gölgesini ararken, gözlerim bir kelebeğin uçuşunu arıyor...
Bir kuşun uçuşması bir ağacın yaşamasıyladır...
Bir insanın nefesi de bir yaprağın varlığıyladır...
Kalbim, yeşilin siyaha dönüşmesini kaldırmıyor...
İnsanlık ölüyor, kimse bunu fark etmiyor...

İnandıkları dinleri zannettikleriyle yer değiştiriyor,
Yine kimse fark etmiyor...
Dinin sadece adı değişiyor, emirleri değişmiyor;
Hepsi insana insan olmayı emrediyor...
İnsan duymuyor,
İnsan anlamıyor...
Her defasında iyilik ölüyor, vicdan can çekişiyor...

Düşlerimiz ölüyor,
Hayallerimiz gömülüyor,
Umutlarımız katlediliyor...
İnsanlık hâlâ ses çıkarmıyor,
Bir derin uyku sarmış dünya, alemi, hiç kimse uyanamıyor...
Asıl yangın insanın yüreğinde,
Kimse bunu fark etmiyor;
Sevgi yanıyor, merhamet küle dönüşüyor...

❖ Hızır İrfan ÖNDER (Sükâtî) ❖

VAR GİT TURNAM VAR GİT

Gözüm ağlar, kalbim yanar, “yâr!” diye
Doktor bile çağırmadım, “sar!” diye
Gece-gündüz yanıyorum, “gör!” diye
Var git turnam, var git, ahım almasın!..

Sılam için gereği yok reklamın,
Küsmüş mü yâr? Göndermiyor selamın!
Telefonda göstermiyor cemalin!
Var git turnam, bir oyuna gelmesin!..

Bu gurbetin kahrı, çekilir değil,
Gönül verem desem, verilir değil,
Sıra sıra dağlar, aşılır değil,
Var git turnam, var git, ağyâr gülmesin!..

Yurdun her köşesi nail nimete,
Anladım ki vatan benzer cennete,
Dayanamaz oldum artık hasrete,
Var git turnam, yüreğimi delmesin!..

Gurbet elde, ocaklarda dert pişer!
Gözyaşlarım ırmak gibi hep taşar!
Dört mevsimde saçlarıma kar düşer!
Var git turnam, akı bende kalmasın!..

Canan için çırpınsa da bu gönül,
Yâr yâr diye dövünse de bu gönül,
Vuslat için didinse de bu gönül,
Var git turnam, uykusunu bölmesin!..

Her gün biraz daha erir dururum,
Yakin sona doğru ben de yürürüm,
Yaram derin, çaresi yok, ölürüm!
Var git turnam, düştüğümü bilmesin!..

Ömrüm geçti çile ile aaah ilen,
Başım vurdum taştan taş vah ilen,
Öldüğümü haber verin şerh ilen,
Var git turnam, ardım sıra ölmesin!..

İNSANA

İnsan, şu imtihan âlemine ihtiyârı dışında gönderilmiştir. Ferşten tâ arşa kadar ulaşılmazlara ermek için imtihana tâbi tutulmaktadır. Muhteşem mekânlara ulaşmanın büyük çabalara bağlı olduğu izahtan vârestedir. Tâlihlişi çok, büyük bir piyango ve hedefte büyük bir armağan. Kazanma ihtimâli ise gösterilecek gayrete sıkı sıkıya bağlı. Sınav çok büyük, ödül de.

Dünya tarlasını ekip biçmek ve bütün mahsûlü öbür tarafa göndermek en akıl dolu yol olsa gerek ki bu seçenek insanın menfî veya müspet muâmelelere mâruz kalacağını da en mühim neticesi. Başka bir tercihi söz konusu değildir. “El eli yüğacak, el de dönüp yüzü yüğacak.”

Dünya keder tarlasıdır. İnsanın başında devamlı hüznün yeli esmektedir. Bâzen fırtına, bâzen meltem havası eksik olmamaktadır. Bedeni güçlü hâle getirmek, bu durumlara göstereceğimiz davranışlara göre renk alacaktır. İnsan ağacının bedeni gövde ise, rûhu da sağlam bir kök. Ruh kökü sağlamsa, vücut da sağlık ve âfiyet içinde bulunacaktır.

Her hâli ile ötelere iştîyak ve arzıyla dolu beşer dünyası, bu talebini kendi eli ile gönül memleketinde inşa edeceği hârika bir köşkle sonuçlandırması elzemdir. Güzele teşne ve hevesli olduğu gibi, kötüye de her an yönelebileceği hakikati aklının bir köşesinde gizlenmektedir.

Serüven dolu yaşam gâilesi, bütün hızıyla akıp durmaktadır. Kimi zaman güle oynaya kimi zaman da efkâr içinde

yüzüp, oradan oraya savrulup durmaktadır. Kendi eli hâricinde veyâhut diğer gâm bir el tarafından tutulmasa bir uçuruma yuvarlanacağı her an mukadder.

Akıl ışığı ve el melekesi ile oyduğu, şekilden şekle soktuğu nefis putu önünde alacağı tavra göre istikâmet belirlenecektir. İstese de istemese de ukbâ, âhiret yörüngeli mecbûrî seyahati, ya cennet ülkesi ya da cehennem, tamu ve dûzah çukuru. Gül bahçesi mi, kaktüs çölü mü?

Âdem, dünyâya teellüm, kederlenme ile tekemmül etmeye, olgunlaşmaya gelmiştir. Mâcerâsı uzun mu uzun muhteşem varlık. Bedeni ve rûhuyla gelişen, büyüyen ve durmadan yeni yeni sayfalar açan, yazılmaya hazır tertemiz bir defter. Kendisi kalem; her fiili ve her sözü bir satır. Ayak, insanı taşıyan ve yönünü belirleyip hedefe götüren en önemli faktör. Pisliği de her yere bulaştıran bir müsebbip. İyilik yönü ve kötülük tarafı hep âşikâr, güzergâh ayan beyan ortada.

Düşleri, hayalleri, ihtirasları, nefretleri ve sevgileri andan âna değişen rengârenk bir yelpâze. Her gün başka sayfalar açan, muhtelif düşünce limanlarına yanaşan, oradan da başka sâhilleri arzu eden rüzgâr kanatlı. Okyanusları aşan, sınır tanımayan sonsuzluk yolcusu.

İyiye de güzeli de içinde taşıyan, kabihi ve çirkini de aklında misâfir eden bir sonsuz seyyah. Uğrayacağı menzilleri çeşitlendiren, yol haritalarını çizen, güzergâhları belirleyen, keşiflere doymayan bir gezgin. Rüyâlarında, sınırsız ve

mekânsız âlemlere konuk olan bir mihman.

Yürüdüğü hayat yolunda nice çukurlardan atlayan, bâzen de büyük derinliklerin içine kendi ihtiyârı ve irâdesiyle düşen çâresiz bir âciz. Sermâyesi az, yolu uzun, yüreği pürtelâş, dizinin dermânı az, rûhu binbir kanatlı, bedeni ise bilinmezlerle tutsak meçhûlü muhâlif bir eşkiyâ.

Dilinde aşk şarkısı, yüreğinde hasret türküsü, durmadan geçmişe gazel yakan, geleceğe sevdâ şiirleri besteleyen efkârî bir müsikîşinas. Makamdan makâma terennüm fısıldayan, bestelerle notaların arasında iz süren, müziğin sonsuz âleminde şehirden şehre seyahat eden bir garip derviş. Gönül elbisesinin bütün ceplerinde sevdâ gülü taşıyan bir bahçevan.

Sırtında kırk yama, rûhu yaralı, hayal dünyâsı ütopyalarla dolu lâkin distopya içinde yaşayan çâresiz mâsum. Doymaz bilmeyen nefsinin doyuramamış, isyânı içinde saklı. Bâzen de isyânını dizginlemiş nefes nefese kalmış bir küheylan; ha çatladı ha çatlayacak.

Sır denizlerinde yüzen, her kulaçta başka bir lebideryâya ve kıyıya yanaşan, ulaştıkça gözleri kamaşan bir medcezir şaşkınlı. Lâkin gönül pusulası rotasını şaşırtmazsa, en hakikî yola revan olan kutlu misâfir. Bu hüzn diyârında mihmandarı bizzat kendisi olan ebedî yolcu.

Her insan, yürüdüğü hayat yoluna ya gonca gül diyecek ya da diken serpecek. Elbette her bir şeyin karşılığını, güzel bir şekilde yâd edilerek veya lânet edilerek görecektir. Öyle bir yaşam sergilemek, kibarlık göstermek lâzım ki yeri bile incitmeyen bir insan olmak, her dâim önde.

Sırtında ağır bir şelek, yük; mesûliyet, sorumluluk. Bunun bilincinde olursa gönlü bahtiyar bir beşer. Dilinde en güzel kelimeler, çiçek bahçesi âdeta. Bütün çevresi mis gibi kokuyor. Dili şeker şerbet. Yüzünde güller açıyor. Tebessümle konuşuyor. Ne mutlu böyle olabilen insana.

Uzun yolların yorgun yolcusu, kendi yolunda emin adımlarla yürüse de güzel bir kılavuza tâbi olursa ne âlâ. Dönemeç-

leri kazâsız belâsız geçeceği bugünden belli. Ayağına diken batmadan, selâmetli, güvenli rotalarda yol alması ne büyük bir armağan. Her seyahatin bileti yanında, doğru yol haritası da elinde ise telâşa ve aceleye ne gerek var.

Kulağına küpe olmuş nasihatlere münâsîp tavır, düşünce ve davranışlar içindeyse, korkulara yüreğini kapatmıştır. Yanlış olana doğuştan muhâlif bir gönül, her kapıyı açan bir çilingir gibi her hâneye destursuz girmeye müsâade almıştır. Edebini âdâbını bilen ve kendinin farkında olan her insan, güzel ile güzelliğe dil-beste ve âşık, hakîkate pervaz eden bir dervîştir.

Kadını ve erkeğiyle ezelden gelmiş, ebede yol alan her kişi, yürüdüğü yolun gereklerini yerine getirirse istediği bütün menzillere ulaşacaktır. Maddî ve mânevî yönleriyle bir bütün olan her insan, kâbiyeti sâyesinde ve niyeti ölçüsünde ömür sayfalarına kendi hikâyesini yazacaktır.

Perdenin arkasına geçip de bütün latife ve hassaları açıldığı vakit, eline verilecek olan defteri müşâhede edip görecek ve kendi yazdığı öyküsüne şahit olacaktır. Defterini temiz tutmak bir talebe için nasıl önem arz ediyorsa, her beşer için de hayâtî bir önemi hâizdir. Ne mutlu temiz olana ve temiz kalana. Mühim olan, verilen emâneti temiz bir şekilde gerçek sâhibine teslim edebilmektir.

İki kanadında -akıl ve kalp- hayrî da şerri de taşıyan her insan, bu memba ve kaynağı temiz tutarsa, erişemeyeceği güzellik mevcut değildir. Huzur dolu bir gönül ile sınırsız hayâlin bile ulaşamayacağı menzillere dört nala koşacak ve gerçek vuslata kavuşacaktır. Sevdigine vâsıl olan da sevdiğiyle berâber ebedî sonsuzluğa nâil olup elde edecektir.

İnsan ve insan neslinin hakikî huzûru elde etmesi, fitratına uymayan işlerden uzak kalmasına bağlıdır. Fabrika ayarlarını bozmadan yolunun sonuna varması ve sürçme yaşamadan kapıdan içeri adım atması en büyük dileğidir. Bu arzu ile yola revan olmak, aldatmamak, sınırları ihlâl etmemek ve niyeti temiz tutarak hedefe varabilmek biricik gayemiz.

YAĞMUR VE BEREKET

Köy evinin buzlu camı
Çok bekledi bu akşamı
Hayır olsun serencamı
Her damlası bir bereket

Derelerden sular taşsın
Diz boyumu bile aşsın
Gören herkes buna şaşsın
Güç toplasın tüm memleket

Susuz yaşam tam esaret
Su içmesi hem zaruret
Rab'den bize bir mağfiret
Bu ne güzel, hoş ziyaret

Sefa aksın oluk oluk
Köylü alsın biraz soluk
Ürünlere gelsin bolluk
Yüzler gülsün en nihayet

Suyla doğa olur imar
Kurtlar kuşlar onu umar
Bulamayan kul tarumar
Susuz yaşam bir sefalet

Seğmenoğlu gökler ağlar
Üzüm versin coşsun bağlar
Sis otursun yüce dağlar
Su olunca can selamet

KUDÜS SENİ BEKLER

Haydi,

Aşktan yüklü olan o sevdayı,

Tekrar al sırtına,

Gene al...

Al, al,

Nöbetlerde kal,

Ve düş yollara:

Kudüs,

Seni bekleyen kapalı yollardan.

Ancak sevdalılara açılan...

SUSTUM

Tarumar olmuş yürekte çiçek bahçesi
Gülüşünü bahar sanıp açar diye sustum
Âlemde bahar, havada saçların kokusu
Bir tutamına hakkım yok, yok diye sustum

Hayat çizgine kurgulanmış tuzaklar
Solmakta güneşe duacı çiçekten yüreğin
Kucak açmış bizi bekler uzaklar
Ayrılıp kökünden solarsın diye sustum

Dimdik solumak gerek, hayat kaç nefes ki
Kadere değil, kula eğilmekten korktum
Mecnun dediğin, be yar Ferhat dediğin ne ki
Yıkarım karşı dağları, un eder elerim diye sustum

Sevda bulaşığı kalsın körpe yüreğinde
Yâr, saçına rüzgâr değer diye sustum
Ay gibi, güneş gibi hayalin gitmedi benimle
Müthiş gülüşüne hüznün b/ulaşır diye sustum

SON YOLCULUK

Dönülmez akşamın mihrabındayız,
Bir elimiz toprağa uzanır, öteki toprağa.
Bir elimiz sallanmaya başlar, öteki ağırlaşmaya.
Gamzede yüreğimizin telaşesi durulur,
Sevenlerimizin endişesi yüzlerinden okunur.

Bir ölünün huzurlu bakışları yerleşiverir,
Yavaş yavaş ferini kaybeden gözbebeklerimize...

Doğan güneş ısıtmaz olur bedenimizi,
Ve alıp gideriz onca yıllık çilemizi.
Dönülmeyecek diyarlara uçtu artık ruhumuz,
Elbette bir gün kavuşacak çoluk çocuğumuz.
Çünkü biliriz hepimiz;
Ömür teknesine binmiş birer yolcuyuz!

SALKIM SÖĞÜT RÖPORTAJLARI - 25

TYB KAHRAMANMARAŞ ŞUBE BAŞKANI

ENVER ÇAPAR İLE SÖYLEŞİ

"OKUMAK ALIŞKANLIKTAN ZİYADE BİR ARAYIŞTIR"

ÖRNEK ALDIĞIM ŞAHSİYETLERİN BAŞINDA SEZÂİ KARAKOÇ GELİR

Soru: Okurlarımızın sizi daha yakından tanımaları için Enver Çapar kimdir diye bir soru ile başlasak neler söylersiniz?

Cevap: 1977 Andırın doğumluyum. İlk okulu çeşitli köylerde tamamladım. Ortaokul ve liseyi Kahramanmaraş İmam Hatip Lisesinde bitirdim. Marmara Üniversitesi Türkçe

öğretmenliği bölümünden 2002 yılında mezun oldum. Aynı yıl Milli Eğitim bakanlığında öğretmen olarak göreve başladım. Halen Maraş'ta Türkçe öğretmeni olarak çalışmaktayım.

Soru: Edebiyata olan ilginiz ne zaman, nasıl başladı, sizi bu yola sürükleyen temel motivasyonlar, örnek aldığınız şahsiyetler var mı?

Cevap: Okumak da tıpkı yazmak gibi bir ihtiyaçtan doğuyor. İnsan

okudukça ruhunu daha iyi fark ediyor. İkimizdeki merak ve keşfetme duygusu harekete geçiyor. Ruhumun açlığını doyurmak için okuyorum bir nevi. Okumak alışkanlıktan ziyade bir arayış. Bizim zamanımızda evlerde kitap olmazdı. Kitap çok yaygın da değildi. Okul kütüphanelerindeki imkanlar dahilinde okumaya çalışırdık. Lise yıllarımda Duran Boz hocam dersimize gelirdi. Her derse girişinde yanında mutlaka kitap olurdu. Normal ders konusu işlendikten sonra bize kitap tavsiyeleri verirdi. Okumanın öneminden bahsederdi. Üstat Sezai Karakoç'u Duran hocam sayesinde tanıdım. Bütün eserlerini okudum. Fikirlerini benimsediğim ve örnek aldığım şahsiyetlerin başında gelir Sezai Karakoç.

KİTABIM İLK ÇIKACAK, CÜMLESİ TARİFSİZ BİR HEYECAN CÜMLESİDİR

Soru: İlk şiir kitabınız “Uçurumlar Çağı” İstanbul yayınları Birnokta kitaplığından çıktı. Hayırlı olsun okuyanı bol olsun. Kitabınızın hikayesinden bahseder misiniz? Yeni kitap çalışmalarınız var mı?

Cevap: Teşekkür ederim. Yazı ve şiir yazan herkes yazdıkları belli bir olgunluğa gelip bir kitap hacmine ulaşınca imkanlar dahilinde kitap çıkarmak ister. Yazdıklarının bir arada iki kapak arasında bir eser olarak kalmasını ister. Bir hatıra bırakmak ister. Bizim de şiirlerimiz çeşitli dergilerde yayınlandı. Daha çok Birnokta dergisinde yazdığımız için kitabımız oradan çıktı. Kitabım çıkacak cümlesi tarifsiz bir heyecan cümlesidir aynı zamanda. Bir ressamın resmini bitirip duvara asması gibi, bir ustanın eserini tamamlayıp

vitrine koyması gibi bir şey. Çok yüceltilecek, insanı sevinçten ne oldum delisi edecek bir şey değil ama farklı bir duygu. Doğal bir sürecin sonunda ortaya çıkan bir emek mahsulü. Yeni kitap çalışmalarımız inşallah olacak ama malumunuz yayınevlerinin içinde bulunduğu maddi sıkıntılar kâğıt fiyatlarının aşırı yüksek olması gibi durumlardan dolayı ileriki zamanlarda şartlara göre hareket edeceğiz artık.

ŞAİRLER VE YAZARLAR ÇAĞININ TANIĞIDIR

Soru: Yazma sürecinizde sizi en çok etkileyen, ilham veren kaynaklar nelerdir? Bu kaynakların çeşitliliği zaman içinde değişti mi?

Cevap: Yazmak bir ihtiyaçtan doğuyor. Önce ciddi bir okuma süreci gerekiyor. Her okuyan yazacak diye bir kaide yok tabi. Ama asıl olan okuma. Yazmak için ayrı bir yetenek lazım. Kalbe gelen kelimeler, ruha dokunan olaylar dilinize dolanıyor ve kâğıda yazı olarak dökülüyor. Birilerinin kayıt düşmesi gerekiyor ve onlar da yazar şair oluyor. Şairler ve yazarlar çağının tanığıdır. İnsanları derinden etkileyen olayları ve kendi iç seslerini eserlerinde dile getirirler. Zaman ve şartlar değişse de insan değişmiyor. İnsana, bir kalbi olduğunu ve yüreğinin yanında olup olmadığını hatırlatıyor şairler.

ŞİİR KALBİN SESİNE KULAK VERMEKTİR

Soru: Şiirle ilişkinizi nasıl tanımlarsınız? Sizin için şiir yazmak diğer türlerden nasıl ayrılıyor?

Cevap: Şiir hayatın her alanında. Bir çocuğun bakışı, bir kuşun kanat

çırpışı, bir suyun çağlaması. Bunlar hep şiirdir. Şair hayret eden ve haşyet duyan kişidir. Hayatın rutinliğinden dünyanın telaşından başını kaldırıp ruhun dinginliğine, kalbin sesine kulak vermektir şiir. Dilimizin teminatıdır şiir. Bugün şiir söylüyorsa şairler bunu Yunus Emre'ye Karacaoğlu'na Mevlana'ya ve adını saymadığımız nice Türk şairine borçludur. Dil bir milletin varlık sebebidir. Dilimizi kültürümüzü bugünlere getirebilmişsek burada en büyük pay şiirindir.

TEMELSİZ BİNA OLMAYACAĞI GİBİ GELENEKSİZ ŞİİR DE OLMAZ

Soru: Günümüz şiirine dair gözlemleriniz nelerdir? Serbest şiirle geleneksel şiir arasındaki dengeyi nasıl koruyorsunuz?

Cevap: Şiir darası alınmış sözdür derler. Sayfalarca anlatılacak bir mevzuu yeri gelir şair bir mısra da anlatır. Temelsiz bina olmayacağı gibi geleneksiz şiir de olmaz. Serbest şiir gökten düşmemiştir. Serbest şiir yazarlar divan şiirini ve hece şiirini çok iyi biliyorlardı. Şiir dilden dile gönülden gönüle akıp gelen bir ırmaştır. Okuyanı kalbinden yakalayan şiirler kalıcı oluyor. Yani kalpten çıkan şiirler kalplerde yaşamaya devam ediyor. Zaman eleği durmadan çalışıyor. Her daim canlı olan şiirler kalıyor geriye. Çok şiir yazması değil birkaç şiiri ölümsüzleştirmeye yetiyor şairi. Şekil değiştirse de öz aynı ise şiir yaşıyor. Şiir tartışmaları eskiden beri yapılır. Çünkü şair ve şiir dönemleri ve akımları belirler. Şiir gündemdedir her zaman ve gündemi belirler.

Soru: “Doğu Türkistan'dan Ye-

men'e Yakın Acılar Tarihi” isimli bir şiirinizde “Çöl bile utancından yangınına içe verirken/ İnsan ne zaman gündem olacak şu süfli dünyada?” diyorsunuz. Şiirinizdeki suale siz nasıl bir cevap verirsiniz?

Cevap: Bugün Gazzede yaşanan insanlık dramını anlatacak yüzümüz kalmadı. Kaleminden, beyaz kâğıttan utanıyoruz artık. Sözün bittiği yerdeyiz diyoruz. O zaman biz de bitmişiz insanlık da kalmamış demektir. Mekanlar değişiyor ama zulüm aynı. İslam alemi başsız kalıp birliği bozulduğundan beri zulüm altında. Kan ve gözyaşı İslam coğrafyasının kaderi olmuş durumda maalesef. Bu dünya düzenini kuranların ve yönetenlerin insan diye bir gündemleri yok. İçimiz kan ağlayarak utana utana acizliğimize şahit tutar gibi yine de yazmaya çalışıyoruz zulme uğrayan Müslümanların durumunu. Necip Fazıl'ın dediği gibi “ağlayın, belki su yükselir kurtuluruz”

TÜRKİYE YAZARLAR BİRLİĞİ (TYB) TÜRKİYE'NİN EN KÖKLÜ KÜLTÜR SANAT KURULUŞUDUR

Soru: Halen Türkiye Yazarlar Birliği Kahramanmaraş şube başkanlığını yapmaktasınız. Birlik faaliyetleri hakkında neler söylersiniz?

Cevap: Türkiye yazarlar Birliği 1978 yılında rahmetli kurucu şeref başkanımız D. Mehmet Doğan ve arkadaşları tarafından kurulmuş Türkiye'nin en köklü kültür sanat kuruluşudur. Kamu yararına çalışan bu kurum 47 yıldır Türkiye'de kültür ve sanatın nabzını tutmaktadır. Kahramanmaraş şubesi de 1994 yılında Ali Yutrgezen Muzaffer Gözükara hocalarımızın öncülüğünde kurul-

du. Aslında var olan bir dernek tyb şubesine dönüştürüldü diyebiliriz. Bu hocalarımızın talebe yetiştirmek maksatlı kurdukları kültür sanat derneği vardı. Oradaki misyon şubede de devam etti. Rahmetli Ahmet Doğan İlbey abi derneğe fikir ve gönül dükkânı derdi. Dükkânda resmiyet yoktur. Samimi sohbet vardır. Hususi bir mekandır. İçerlek bir yapısı vardır. Yıllara sâri dostlukları olan insanların sohbet meclisidir. Bunun yanında dışa dönük faaliyetler de yapılır. Depremde dernek binamız ağır hasarlı idi. Bir süre yer bulamadık. Yaklaşık iki yıldır Kocaeli konteyner çarşısında derneğimiz faaliyetlerine devam ediyor. 2012 yılında yayın hayatına başlayan yoldakikalemler. blogspot internet dergimiz Hasan Ejderha ağabeyimizin yönetiminde yolculuğuna devam ediyor. Maraş Manşet gazetesinde kültür sanat sayfası olarak yayın hayatına başlayan ve 5. Sayısına ulaşan garbi yeli isimli bir çalışmamız var. Her hafta Cuma akşamları serbest sohbet toplantılarımız devam ediyor. Önümüzdeki güz dönemi ile birlikte kültür sanat faaliyetlerine devam edeceğiz inşallah.

KAYBEDİLEN DOSTLARIN ARDINDAN YAZI YAZMAK ÇOK ZOR

Soru: Asrın felaketi diye isimlendirilen büyük depremde vefat eden şair ve yazar arkadaşlarınız oldu. Düzenlenen anma programlarıyla andınız ve hatıralarını paylaştınız. Onlara ithafen şiirler yazdınız. Vefat eden dostlarınıza şiir yazmak nasıl bir duygu? Belki zor olacak ama neler söylersiniz?

Cevap: Depremde sadece dernek binamız değil bizler de ağır hasar al-

dık. Derneğimizin kurucularından Ahmet Doğan İlbey bir önceki dönem şube başkanımız Fazlı Bayram ve yönetim kurulu üyemiz Ferhat Ağca deprem şehidi oldular. Daha önce de söylediğim gibi derneğimizde çok samimi bir ortamımız var. Bu dostların kaybı bizi çok derinden yaraladı. Hepsi birbirinden kıymetliydi. Onların kaybıyla hayatımızda büyük bir boşluk oldu. Şiir kitabımı bu üç dostumun aziz hatırasına ithaf ettim. Kaybedilen dostların ardından yazmak gerçekten zor. Yaralarımız kapanmıyor. Kaderin önüne geçilmiyor. Hemen her sohbet toplantısında mutlaka onları anıyoruz. Hayırla yad ediyoruz. Aziz hatıralarıyla birlikte bizimle yaşamaya devam ediyorlar. Allah bir daha böyle acılar yaşatmasın kimseye.

Soru: Şehrimizdeki edebi faaliyetleri nasıl buluyorsunuz? Yeterli bulmuyorsanız önerileriniz neler olabilir?

Cevap: Maraş şairler şehri olarak bilinir. Geçmişten günümüze nice şair ve yazar yetişmiştir bu topraklarda. Böyle bereketli bir şehirde kültür ve sanat faaliyetleri tabi ki boldur. Unesco edebiyat şehri ünvanı için yaklaşık beş yıldır büyükşehir belediyemiz yoğun çaba sarf ediyor. Çok çeşitli kültür ve sanat faaliyetleri gerçekleştiriyor. Bunun yanı sıra sivil toplum kuruluşları da kültür sanat alanında faaliyetler düzenliyor. Bilmediğim kadarıyla şu an şehrimizde beş veya altı adet özel yayınevi var. Belediyenin dergileri yanında uzun yıllardır yayın hayatını sürdüren dergilerimiz var. Şehrimiz kültürel faaliyetler ve edebi ürünler bakımından oldukça zengin. Bunların karşılığı olarak Unesco edebiyat şehri ünvanını da alacağını umuyorum.

UÇURUMLAR ÇAĞI

ENVER
ÇAPAR

ŞİİR

BİRNOKTA
KİTAPLIĞI

MESDER GERÇEKTEN ÇOK GÜZEL FAALİYETLER YAPIYOR

Soru: Zaman zaman sizlerin de etkinliklerine ev sahipliği yapan Mesder Kahramanmaraş Edebiyat ve Sanat Derneği faaliyetleri hakkında birkaç cümle kurmak ister-seniz neler söylersiniz?

Cevap: Şairler şehri Maraş'ta kültür sanat faaliyeti yapan derneklerin olması elbette beklenen bir durum. Başkanlığını yürüttüğünüz Mesder gerçekten çok güzel faaliyetler yapıyor. Söyleşiler, dergi buluşmaları gibi birçok etkinliği oradan takip ediyoruz. Bazı derneklerin ve dergilerin malum faaliyet yapacak mekanları yok. Sizler bu anlamda güzel bir ev sahipliği de yapıyorsunuz. Sizlerle birlikte Mesder'de program yapmaktan gayet memnunuz. İnşallah önümüzdeki dönemlerde birlikte faaliyetler yapmayı planlıyoruz. Sivil toplum kuruluşları fedakârlık isteyen yerlerdir. Zaman ayırmanız, mesai harcamanız çeşitli külfetleri çekmeniz gerekir. Mesder'de güzel bir ortam oluşturmuşsunuz. Birlik beraberlik içinde iş bölümü ile yükün altından kalkıyorsunuz. Faaliyetlerde en önemli şey devamlılıktır. Mesder bu anlamda güzel bir örneklik teşkil ediyor. Bir gelenek oluşturuyor aynı zamanda. Çalışmalarınızda muvaffakiyetler diliyorum. Nice güzel programlarınız olsun.

DERGİLER USTA YAZARLARLA GENÇ YAZARLARIN BİRLİKTE USTA-ÇIRAK GELENEĞİMİZİN DEVAM ETTİRİLDİĞİ YERLERDİR

Soru: Son olarak Salkım Söğüt okurlarına, genç yeteneklere ilet-

mek istediğiniz ne gibi bir mesajınız olur?

Cevap: Yayıncılık, dergi çıkarmak hayli zorlaştı ülkemizde. Malum kâğıt fiyatları ve dağıtım çok pahalı. Bu yüzden birçok dergi dijital ortama taşındı. Salkım Söğüt de dijital ortamda yayın hayatını sürdürüyor. Her ne kadar mevkutenin tadını ver-mese de dijital dergiler de ilgi görüyor günümüzde. Artık herkesin elinde telefon var ve her işimizi oradan hallediyoruz. Dergi, gazete okuma işi de artık dijital olarak yapılıyor. Dergiler edebiyatın nabzının attığı yerlerdir. Dergiler bizi diri tutar. Okuma yazma motivasyonumuzdur dergiler. Dergiler usta yazarlarla genç yazarların birlikte usta-çırak geleneğimizi devam ettirdiği yerlerdir. Edebiyatımızın geleceği açısından bu birliktelik önemlidir. Tabi dijital bir çağdayız, hız çağındayız sosyal medya mecralarında bir cümleden uzun yazıların okunmadığını görüyoruz. Gençlerimizden her zaman umutluyuz. Okuyan yazan gençlerimizin sayılarının artmasını temenni ediyoruz.

Bu vesile ile yeni çıkan romanınız “Hades Geçidi” hayırlı uğurlu olsun. Okuru bol olsun. Kalemimize kuvvet, yüreğinize bereket olsun. En kısa zamanda bu eserinizi temin edip okuyacağız inşallah.

Bu güzel söyleşi için size çok teşekkür ediyorum.

Ben teşekkür ederim.